

[Aksel Larsen.]

delspolitisk samarbejde til gavn for alle vore lande. Jeg tror, spørgsmålet skal stilles sådan, og jeg mener, det bør stilles sådan i Nordisk Råd.

Nu har Nordisk Råd tidligere beskæftiget sig med disse spørgsmål. Man har i 1957 udarbejdet et traktatudkast; det var på et møde i Hamar i juli 1957, hvor regeringerne i Danmark, Finland, Norge og Sverige erklærer, at de ønsker at skabe bedre vilkår for økonomisk vækst og stabilitet, og de er forvisset om, at gennemførelsen af det kun kan ske ved en rationel arbejdsdeling mellem de nordiske lande. Derfor må man udvide det nordiske samarbejde og oprette de nødvendige organer for gennemførelse af dette samarbejde.

Desværre er der ikke blevet noget ud af dette. Det har været behandlet i 1958 og 1959 i Nordisk Råd, og det endte med en vag henstilling til regeringerne om at tænke på det, desværre ikke mere. Det er på den anden side forståeligt, at det endte med det, for det var på det tidspunkt, man var i gang med at forhandle om frihandelsområdet, og hvor fællesmarkedet var blevet en kendsgerning, og så har man altså villet afvente, hvad det udviklede sig til. Ja men nu ved vi, hvad det har udviklet sig til, og nu synes jeg, man skal tage tråden op fra Hamarmødet i 1957. Jeg kan ikke se, at der er noget som helst til hinder for, at man nu interesserer sig for at skabe en nordisk toldunion, der forudsætter toldfrihed mellem de nordiske lande og en fælles toldtarif udadtil. Jeg kan ikke se andet, end at man må kunne få fælles aftaler om konkurrenceregler og monopol. Jeg kan ikke se andet, end at produktionen og investeringerne i de forskellige nordiske lande efterhånden må kunne samordnes, og jeg tror også, at de tanker om en nordisk investeringsbank, som var fremme dengang, bør genoptages.

Desuden var man dengang enig om, at noget af det allervigtigste var en samordnet økonomisk politik fra de nordiske landes side ikke mindst på det handelspolitiske område. Det er det, jeg mener er det allermost aktuelle i den givne situation, at vi får et samarbejde på det handelspolitiske område, og dér ligger det jo sådan, at netop disse nordiske lande, Norge, Sverige, Fin-

land og Danmark, udgør et landområde med en meget stor udenrigshandel pr. indbygger og med en meget stor import fra de lande og de markedsområder, der har interesse i denne forbindelse.

Jeg ser i en statistisk opgørelse, hentet fra fagskriftet Metal og skrevet af hr. Ole Mølgaard Andersen, at det simpelt hen ligger sådan, at de 4 nordiske lande bliver langt de største aftagere af varer fra fællesmarkedet. I anden række kommer Amerikas Forenede Stater, i tredje række kommer England og i fjerde række Schweiz. Jeg ser, at det samme gælder, når det drejer sig om at aftage varer fra Vesttyskland. Der er Norden i spidsen, derefter kommer Frankrig, Holland og USA, og vi står ligeledes meget fint, når det drejer sig om at hente varer fra England. Som køber har man indflydelse på, hvad sælgerlandet skal købe hos os, og hvis vi lægger vor kræfter sammen, er jeg sikker på, at vi kan nå resultater til gavn for vor fælles eksport. Det mener jeg man bør interessere sig for herhjemme, det bør regeringen anstrenge sig for, men det bør vi også have frem i Nordisk Råd, og jeg håber, at også regeringen indser, at en positiv indstilling til disse problemer er nødvendig. Det er i denne sag Danmark, der bør tage et initiativ mellem de nordiske lande og i Nordisk Råd; vi bør ikke vente på, at initiativet skal komme fra Sverige eller Norge; vi har mest grund til det, både på grund af vor optræden i 1961, og fordi vi ganske rigtigt er det land, der i øjeblikket står over for de største økonomiske vanskeligheder. Men vi skal ikke tage initiativet på den måde, at vi kommer og bønfaldende siger: tag og giv os hjælp; vi skal tage det på den måde, at vi siger: lad os nu i fællesskab se, hvordan vi kan hjælpe hinanden.

Iver Poulsen: Også jeg vil gerne takke den højtærede statsminister og den højtærede udenrigsminister for de redegørelser, vi fik her i tinget i fredags om, hvordan regeringen ser på den situation, som Danmark er bragt i derved, at forhandlingerne i Bruxelles om Englands og Danmarks optagelse i det europæiske fællesmarked brød sammen, for selv om de to redegørelser sådan set slet ikke indeholdt noget nyt eller ukendt — det kunne de jo nemt gøre på nuværende tidspunkt, da så meget flyder